

Sygn. akt V P 105/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

2 lipca 2021 roku

Sąd Rejonowy / Okręgowy w Rybniku V Wydział

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sonia Lasota-Zawisza

Sędziowie

Ławnicy: -----

Protokolant: osobiście

po rozpoznaniu 2 lipca 2021 roku w Rybniku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. M.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w Ż. oraz (...) Sp. z o.o. w W.

o sprostowanie protokołu wypadkowego

1. prostuje protokół wypadkowy nr (...) sporządzony 3 listopada 2017 roku w ten sposób, że w pkt 7 protokołu stwierdza, iż wypadek, któremu uległ powód M. M. jest wypadkiem przy pracy,
2. oddala powództwo przeciwko (...) Sp. z o.o. w Ż.,
3. odstępuje od obciążania powoda kosztami zastępstwa procesowego w sprawie przeciwko (...) Sp. z o.o. w Ż.,
4. nakazuje pobranie od pozwanej (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Rybniku) kwoty 4070,96 zł (cztery tysiące siedemdziesiąt złotych 96/100) tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Sygn. akt V P 105/18

UZASADNIENIE

Po ostatecznym sprecyzowaniu roszczenia powód M. M. wniósł przeciwko pozwanej (...) sp. z o.o. w W. pozew o sprostowanie protokołu wypadkowego nr (...). w pkt 7 poprzez wskazanie, że wypadek jest wypadkiem przy pracy w rozumieniu ustawowym. Nadto, wniósł o zwolnienie z kosztów procesu. Powód wskazał, że warunki panujące na jego stanowisku pracy, w tym temperatura dochodząca do 40⁽⁰⁾C oraz niewystarczająca ilość przerw, prawdopodobnie przyczyniły się do niedotlenienia jego organizmu, czego skutkiem było zasłabnięcie i w rezultacie wypadek. Powód zaznaczył, że wykonywał pracę w zakładzie pracy w Ż..

vide: k.3-3v., k.8 i k. 60

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła oddalenie powództwa oraz o zwrot kosztów procesu. Nadto, wniosła o wezwanie przez Sąd na podstawie art. 194 § 3 k.p.c. w zw. z art. 477 k.p.c. do udziału w sprawie w charakterze pozwanego (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ż.. W uzasadnieniu wskazała, że powód był skierowany do wykonywania pracy tymczasowej na rzecz pracodawcy użytkownika (...) sp. z o.o., a miejscem wykonywania przez niego pracy był zakład pracodawcy użytkownika w Ż.. Pozwana podkreśliła, że nie brała udziału w żadnej czynności związanej z prowadzeniem postępowania wyjaśniającego dotyczącego wypadku powoda, a miała jedynie możliwość zapoznania się z dokumentacją końcową w postaci protokołu ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy. Pozwana wyraźnie zaznaczyła, że z uwagi na treść art. 9 ust. 2 ustawy o zatrudnianiu pracowników tymczasowych nie była uprawniona do sporządzenia protokołu powypadkowego, a zatem nie jest także uprawniona do ewentualnego sprostowania ww. protokołu.

vide: k.20-22

Postanowieniem z 17 kwietnia 2018 roku Sąd na podstawie art. 194 § 3 k.p.c. w zw. z art. 477 k.p.c. wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanego (...) sp. z o.o. w Ż..

vide: k.62

W piśmie z 25 maja 2018 roku pozwana (...) sp. z o.o. w Ż. wniosła o oddalenie powództwa oraz o zwrot kosztów procesu. W uzasadnieniu podkreśliła brak wystąpienia przyczyny zewnętrznej wypadku z 17 października 2017 roku. Pozwana wskazała, że warunki pracy w jakich powód pracował w dniu zdarzenia nie były inne niż zwykle, zaś jego praca nie wymagała szczególnego wysiłku w porównaniu z innymi dniami pracy. Pozwana zaznaczyła również, że powód ani pozwana (...) sp. z o.o. nie zgłosili zastrzeżeń do protokołu wypadkowego. Pozwana podkreśliła, że błędne jest stanowisko, iż spółka (...) nie jest uprawniona do sprostowania protokołu wypadkowego.

vide: k. 67-72

Sąd ustalił co następuje:

10 listopada 2016 roku (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ż. zawarła z (...) sp. z o.o. Agencją Pracy (...) z siedzibą w W. umowę której przedmiotem było świadczenie usług polegających na kierowaniu przez R. pracowników tymczasowych do wykonywania pracy tymczasowej na rzecz i pod kierownictwem pracodawcy użytkownika.

Zgodnie z treścią pkt 5.1 b umowy, pracodawca użytkownik wykonuje obowiązki i korzysta z praw przysługujących pracodawcy w zakresie niezbędnym do organizowaniu pracy z udziałem pracownika tymczasowego. W szczególności pracodawca użytkownik zobowiązuje się do sprawowania bieżącego nadzoru i kierownictwa nad pracą wykonywaną przez pracowników tymczasowych, w tym wydawania bieżących poleceń w procesie pracy.

Zgodnie z treścią załącznika nr 4 do ww. umowy dotyczącego współdziałania w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy tymczasowej, ustalenie okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy, któremu uległ pracownik tymczasowy na terenie zakładu pracodawcy użytkownika przeprowadzi, zgodnie z art. 9 pkt 2a ustawy z dnia z 9 lica 2003 roku o zatrudnianiu pracowników tymczasowych, zespół powypadkowy powołany przez pracodawcę użytkownika. W postępowaniu powypadkowym ma prawo uczestniczyć przedstawiciel służby BHP R. lub osoba przez niego upoważniona (pkt 2.2). Po zakończeniu ustalania okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy pracownika tymczasowego zespół powypadkowy powołany przez pracodawcę użytkownika sporządza protokół powypadkowy. Protokół jest sporządzany w czterech egzemplarzach. Wszystkie egzemplarze protokołu pracodawca użytkownik przekazuje do R. wraz z całą zgromadzoną dokumentacją powypadkową w terminie 2 dni od daty zakończenia postępowania powypadkowego (pkt 2.3). Niezależnie od wniesienia/ nie wniesienia uwag do protokołu powypadkowego przez pracownika tymczasowego, R. ma prawo zgłoszenia uwag bądź zastrzeżeń do sposobu przeprowadzenia postępowania powypadkowego oraz do treści protokołu powypadkowego, w szczególności w zakresie kwalifikacji prawnej wypadku (pkt 2.4 zd.1). Po podjęciu decyzji w przedmiocie zatwierdzenia protokołu powypadkowego, R. odsyła pracodawcy użytkownikowi jeden

egzemplarz protokołu powypadkowego (pkt 2.5). Po stronie R. leży obowiązek prowadzenia dalszych czynności związanych z postępowaniem powypadkowym (pkt 2.6 zd.1).

Dowód: kopia certyfikatu o dokonaniu wpisu (...) sp. z o.o. do rejestru podmiotów prowadzących agencję zatrudnienia k.23, umowa o świadczenie usług pracy tymczasowej z 10.11.2016r. z zał. k.86-114

Od 18 października 2016 roku powód M. M. zawierał z pozwaną (...) sp. z o.o. w W. umowy o pracę na czas określony. Zgodnie z treścią ostatniej umowy zawartej 1 września 2017 roku, powód został zatrudniony w okresie od 1 września 2017 roku do 31 grudnia 2017 roku w pełnym wymiarze czasu pracy do wykonywania pracy tymczasowej na rzecz pracodawcy użytkownika (...) sp. z o.o. w Ż. na stanowisku operatora produkcji. Stosunek pracy ustał z upływem okresu na jaki została zawarta umowa 1 września 2017 roku.

Dowód: akta osobowe powoda: umowa o pracę zawarta 26.04.2017r., umowa o pracę zawarta 1.06.2017r., umowa o pracę zawarta 1.09.2017r., zaświadczenie z 20.07.2017r., świadectwo pracy z 5.01.2018r.,

26 kwietnia 2017 roku powód odbył instruktaż ogólny w zakresie BHP przeprowadzony przez pracownika (...) sp. z o.o. Od 26 do 27 kwietnia 2017 roku powód odbywał instruktaż na stanowisku pracy operator produkcji z zakresu BHP. 27 kwietnia 2017 roku powód odbył szkolenie na stanowisku naprawy.

Dowód: karta szkolenia wstępnego bhp k. 33-33v., oświadczenie powoda z 26.04.2017r. k.41, karta szkolenia wstępnego w dziedzinie zakresu obowiązków na bazie instrukcji roboczych k.44

17 października 2017 roku powód rozpoczął pracę o godz. 14:00, a do jego obowiązków w tym dniu należało m.in. natryskiwanie wosku pistoletem pneumatycznym na formy. Podczas wykonywania ww. czynności około godz. 16:48 powód zasłabł chwytając się lewą ręką za formę, której część środkowa w tym czasie się zamykała, a prawą ręką chwycił za linkę bezpieczeństwa zatrzymującą linię produkcyjną. Powód nie zdążył wyciągnąć lewej ręki, która została uwięziona w formie. Linia produkcyjna zatrzymała się, a powód zaczął wołać o pomoc. Pracownik działu utrzymania ruchu W. Ś. wraz z pracownikiem linii P. M. otworzyli formę uwalniając przy tym rękę powoda. Po udzieleniu pierwszej pomocy, powód został przewieziony do Szpitala (...) z J..

W protokole nr (...)ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy zdarzenie z 17 października 2017 roku nie zostało uznane za wypadek przy pracy ze względu na brak przyczyny zewnętrznej. W skład zespołu powypadkowego ustalającego okoliczności i przyczyny wypadku wchodził pracownicy (...) sp. z o.o. Protokół został zatwierdzony przez przedstawiciela (...) sp. z o.o.

Dowód: protokół nr (...)k.4-5, protokół wyjaśnień poszkodowanego k. 34-34v., protokół z oględzin miejsca wypadku k. 35-35v., protokół informacji uzyskanych od świadków wypadku k.36-38v., dokumentacja zdjęciowa k.39-40, formularz informacji o zdarzeniu k.42-43, zeznania świadka G. K. k.123v.-124, zeznania świadka K. S. k.124-124v., zeznania świadka K. Ś. k.131-131v., zeznania świadka E. F. k.131v.-132, przesłuchanie powoda k.132-133

Stanowisko pracy powoda, gdzie doszło do wypadku to wolno-stojąca kabina ograniczona z trzech stron bocznymi ściankami. Formy z którymi pracował powód miały temperaturę około 70^(o)C i znajdowały się około półtora metra od pracownika. Powód w chwili zdarzenia miał założony kask, maskę i okulary ochronne, a także ubranie robocze. Termometry wskazujące temperaturę na hali znajdowały się w odległości około 20 m od stanowiska pracy powoda. Sufit w hali znajdował się na stosunkowo niskiej wysokości. Dach w dniu zdarzenia był zamknięty. Nad taśmą znajdował się nawiew powietrza o temperaturze pokojowej. Stanowisko pracy na którym pracował powód w dniu wypadku było najcieplejszym miejscem na hali. Temperatura w miejscu którym zdarzył się wypadek powoda dochodziła do 40^(o)C. Na hali nie było klimatyzacji. W trakcie pracy powód miał zapewnioną jedną 20 minutową przerwę po 4 godzinach pracy. Na stanowisku na którym pracował powód, przysługiwała dodatkowa 5 minutowa przerwa po godzinie pracy. W praktyce, dodatkowa przerwa była udzielana, jeżeli był w tym czasie obecny pracownik

na chwilowe zastępstwo. Ze względu na zwiększone tempo pracy w dniu wypadku, powód musiał jednocześnie zwiększyć swój wysiłek fizyczny. W dniu wypadku nie występowała prawidłowa rotacja na stanowiskach pracy.

Przyczyną zdarzenia nie było naruszenie przepisów BHP przez żadną ze stron.

Dowód: zeznania świadka G. K., k. 123v-124; zeznania świadka K. S., k. 124-124v; zeznania świadka E. F., k. 131v-132; przesłuchanie powoda k.132-133, opinia podstawowa i uzupełniająca biegłego C. K. wraz z zał. i płytą CD k.145-181 i k.215-221,

Wskutek wypadku z 17 października 2017 roku u powoda występuje stan po urazie dłoni lewej (oparzenie i zmiażdżenie) z rozległymi bliznami dłoni i amputacją paliczek dystalnych II, III dłoni lewej.

Przyczyną wypadku było chwilowe zasłabnięcie powoda. Brak podstaw do stwierdzenia, że zasłabnięcie było spowodowane obecnością schorzenia neurologicznego czy kardiologicznego u powoda. Powód, poza tym jednorazowym incydentem, nie miał w swoim życiu innych przypadków zasłabnięć, nie leczył się przed wypadkiem na żadne schorzenia, a po wypadku leczenie prowadzone jest pod kątem pourazowych następstw wypadku. Przyczyną zasłabnięcia, a tym samym przyczyną wypadku były czynniki leżące poza organizmem powoda.

Dowód: wspólna opinia podstawowa i uzupełniająca biegłego z zakresu kardiologii M. H. oraz z zakresu neurologii M. W. k.261-262v. i k. 297-297v.,

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie zgromadzonych i powołanych wyżej dowodów z dokumentów, których prawdziwości strony nie kwestionowały, a także w oparciu o dowód z zeznań świadków oraz z przesłuchania powoda, a także na podstawie dowodu z opinii podstawowej i uzupełniającej biegłego z zakresu BHP oraz wspólnej opinii podstawowej i uzupełniającej biegłych z zakresu kardiologii i neurologii. Przy czym Sąd nie wziął pod uwagę stanowiska biegłego z zakresu BHP w zakresie w jakim twierdził, iż zdarzenie z 17 października 2017 roku nie jest wypadkiem przy pracy z powodu braku przyczyny zewnętrznej. Ocena biegłego co do przyczyn wypadku poza sferą zasad przestrzegania BHP wychodziła poza zakres tego na jaką okoliczność został powołany. Nadto, oczywistym jest, że do Sądu, a nie do biegłego należy ostateczna ocena, na podstawie wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów, czy wypadek można uznać za wypadek przy pracy w rozumieniu ustawowym w tym czy zaistniała przyczyna zewnętrzna oraz ustalenie legitymacji biernej w procesie.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności Sąd wskazuje, że dotychczas ustawodawca nie uregulował formalnej definicji legitymacji procesowej biernej. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego legitymacja procesowa jest przesłanką materialno prawną skuteczności powództwa i oznacza wynikające z przepisów prawa materialnego uprawnienie do wystąpienia w danym procesie w charakterze powoda – legitymacja procesowa czynna, względnie pozwanego – legitymacja procesowa bierna (postanowienia Sądu Najwyższego z 19.01.2017r. I PM 31/16).

W ustawie w 9 lipca 2003 roku o zatrudnianiu pracowników tymczasowych (Dz. U. z 2016r. poz. 360 ze zm.) przyjęto charakterystyczny dla zatrudnienia tymczasowego udział trzech podmiotów: pracownika tymczasowego, pracodawcy, którym jest agencja pracy tymczasowej i pracodawcy użytkownika. Specyficzna konstrukcja tworząca ten rodzaj zatrudnienia obejmuje w szczególności: tymczasowy charakter zatrudnienia, zawarcie umowy o pracę przez jeden podmiot w celu skierowania do wykonywania pracy na rzecz innego podmiotu. Przy tym chociaż pracodawcą w rozumieniu „podmiotu zatrudniającego” dla pracownika tymczasowego jest agencja pracy tymczasowej, bo to ona zawiera z tym pracownikiem umowę o pracę, to jednak pracownik tymczasowy wykonuje pracę na rzecz innego podmiotu, który to podmiot sprawuje kierownictwo nad tą pracą i został wyposażony przez ustawę w narzędzia faktyczne i instrumenty prawne, aby zorganizować proces pracy z udziałem pracownika tymczasowego. Wśród istotnych ustawowych obowiązków pracodawcy, które z mocy przepisów ustawy o zatrudnianiu pracowników

tymczasowych wykonuje pracodawca użytkownik należy wymienić w szczególności obowiązek ustalania okoliczności przyczyn wypadku przy pracy, co wynika wprost z treści art. 9 ust. 2a ww. ustawy.

Powyższe nie jest jednak wystarczające do uznania, że powództwo o sprostowanie protokołu powypadkowego winno być skierowane przeciwko pracodawcy użytkownikowi, a nie przeciwko agencji pracy tymczasowej. Sporządzony protokół powinien zostać przekazany agencji pracy tymczasowej w celu jego zatwierdzenia, zarejestrowania w rejestrze wypadków przy pracy i przechowywania (art. 234 § 3 i 3¹k.p.), albowiem to agencja pracy tymczasowej jest pracodawcą pracownika tymczasowego w rozumieniu art. 3 k.p., na której spoczywają obowiązki z art. 234 k.p. Zgodnie z definicją ustawową z art. 2 pkt 2 ustawy, pracownik tymczasowy określa – pracownika zatrudnionego przez agencję pracy tymczasowej wyłącznie w celu wykonywania pracy tymczasowej na rzecz i pod kierownictwem pracodawcy użytkownika. Natomiast art. 1 ustawy o zatrudnianiu pracowników tymczasowych stanowi, iż ustawa reguluje zasady zatrudniania pracowników tymczasowych przez pracodawcę będącego agencją pracy tymczasowej oraz zasady kierowania tych pracowników i osób niebędących pracownikami agencji pracy tymczasowej do wykonywania pracy tymczasowej na rzecz pracodawcy użytkownika. W tym zakresie tutejszy Sąd podziela stanowisko zawarte w wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z 28.11.2018r., sygn. akt X P 57/18. W orzeczeniu tym również przyjęto legitymację bierną agencji pracy tymczasowej.

Jednocześnie Sąd rozpoznający sprawę wskazuje, że w orzecznictwie przyjmuje się również, iż to pracodawca użytkownik jest biernie legitymowany w procesie sądowym. Jednakże podkreślić należy, że chodzi o sytuacje w których pracownik tymczasowy dochodzi roszczeń odszkodowawczych opartych na zasadach odpowiedzialności deliktowej, uzupełniających świadczeń z tytułu wypadku przy wykonywaniu pracy tymczasowej, a więc innych roszczeń niż będących przedmiotem niniejszego postępowania (wyrok Sądu Najwyższego z 10.04.2014r. I PK 243/13).

Reasumując to spółka (...) – agencja pracy tymczasowej posiada legitymację bierną w rozpatrywanej sprawie w której żądaniem jest sprostowanie protokołu powypadkowego. W przypadku powoda to agencja pracy tymczasowej była jego pracodawcą i pomimo, że okoliczności wypadku były ustalane przez pracodawcę użytkownika, to spółka (...) zatwierdzała protokół powypadkowy i tym samym pozostawała dysponentem tego dokumentu. Należy nadto wskazać, że w toku procesu ustalono, że (...) sp. z o.o. zawarła z (...) sp. z o.o. umowę o świadczenie usług pracy tymczasowej. Przy czym w ust. 2.6. załącznika do ww. umowy wskazano, że po stronie R. leży obowiązek prowadzenia dalszych czynności związanych z postępowaniem powypadkowym tj. w czasie po podjęciu decyzji przez spółkę (...) w przedmiocie zatwierdzenia protokołu powypadkowego. Należy podkreślić, że spółki (...) jako strony umowy miały pełną swobodę w kształtowaniu wzajemnych praw i obowiązków i dostosowania ich do własnych potrzeb. W ocenie Sądu należy przyjąć, że skoro strony dobrowolnie zdecydowały, że obowiązek prowadzenia dalszych czynności związanych z postępowaniem powypadkowym leżał po stronie spółki (...), to spółka ta od tego momentu jest podmiotem zobowiązanym do ewentualnego sprostowania protokołu powypadkowego.

W dalszej kolejności Sąd wskazuje, iż na podstawie art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez Sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, które podziela Sąd rozpoznający niniejszą sprawę, interes prawny powoda musi istnieć obiektywnie. Ciężar jego wykazania spoczywa na powodzie (art. 6 k.c.). Interes prawny w sprawie o ustalenie istnienia stosunku prawnego lub prawa nie decyduje wprost o zasadności powództwa, a jedynie warunkuje możliwość badania i ustalania prawdziwości twierdzeń powoda, że dany stosunek prawny lub prawo istnieje (wyrok Sądu Najwyższego z 18.6.2009 r., II CSK 33/09).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego, zdecydowanie wskazywano na dopuszczalność powództwa o sprostowanie protokołu powypadkowego. W szczególności podnoszono, że brak jest podstaw do twierdzenia, że po sporządzeniu protokołu powypadkowego poszkodowany pracownik nie ma możliwości dalszej kontroli nad protokołem, gdy nie zgadza się ze stwierdzeniem, że wypadek nie jest wypadkiem przy pracy albo że zachodzą okoliczności, które mogą mieć wpływ na prawo do świadczeń przysługujących z tytułu wypadku przy pracy (uchwała Sądu Najwyższego z 29 marca 2006 r. wraz z uzasadnieniem sygn. II PZP 14/05).

Za dopuszczalnością takiego żądania wypowiedział się też Sąd Najwyższy w wyroku z 21 czerwca 2001 roku wskazując, że „pracownik lub członkowie jego rodziny z reguły mają interes prawny w uzyskaniu orzeczenia zastępującego protokół powypadkowy, jeżeli chcą ubiegać się o świadczenie w postępowaniu przed organem rentowym (art. 189 k.p.c.)”. A zatem należy uznać, że pracownik lub członek jego rodziny mogą skutecznie żądać przed sądem pracy, aby pracodawca sprostował niekorzystne zapisy protokołu powypadkowego. (wyrok Sądu Najwyższego z 14 maja 2009 r., II PK 282/08).

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela powyższe orzeczenia, uznając, że pracownikowi przysługuje prawo do kwestionowania treści ujawnionych w protokole powypadkowym i prawo do ponownego ustalania rzeczywistego przebiegu wypadku przy pracy i jego skutków (tak też wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 25 kwietnia 2013r. III AUa 940/12).

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż powód posiadał interes prawny w wytoczeniu powództwa o sprostowanie protokołu powypadkowego nr (...).

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
- 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Okolicznością bezsporną między stronami było to, iż 17 października 2017 roku doszło do opisanego m.in. przez powoda oraz udokumentowanego w protokole zdarzenia w trakcie wykonywania przez powoda pracy. Spór dotyczył ustalenia czy zaistniała przyczyna zewnętrzna.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela stanowisko Sądu Najwyższego zgodnie z którym, zewnętrzną przyczyną wypadku przy pracy może być każdy czynnik pochodzący spoza organizmu poszkodowanego pracownika, mogący wywołać szkodliwe skutki (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 1999r., II UKN 87/99). O ocenie zewnętrzności można mówić wtedy, gdy wypadek pozostaje poza wolą i świadomością pracownika. Przyczyna zewnętrzna rozumiana jest jako czynnik działający z zewnątrz, tak by skutek nie był wyłącznie rezultatem zadziałania przyczyn wewnętrznych, rozumianych zawsze jako znajdujące się wewnątrz organizmu pracownika (samoistne schorzenia). Pojęciem tym nie obejmuje się cech poszkodowanego, stanowiących wewnętrzną przyczynę szkody na osobie, pochodzącą od jednostki, która wypadkiem została dotknięta, określanych jako podatność na zachorowanie lub istnienie samoistnego schorzenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1958 roku, 3 CR 1230/58). Nadmierność wysiłku pracownika powinna być oceniana przy uwzględnieniu jego indywidualnych właściwości – aktualnego stanu zdrowia i sprawności organizmu (wyrok Sądu Najwyższego z 30.06.1999 r., II UKN 22/99, Nr 18/2000, poz. 696). Nadmierny wysiłek czy stres nie jest zatem pojęciem abstrakcyjnym, lecz odnosi się do indywidualnych możliwości psychicznych bądź fizycznych danego pracownika, co musi być uwzględniane przy ocenie danego zdarzenia jako wypadku przy pracy. Warto też wskazać, że według Sądu Najwyższego nadmierny wysiłek pracownika przy dźwiganiu ciężarów może być uznany za zewnętrzną przyczynę wypadku przy pracy, także wtedy, gdy przestrzegane były normy określone w obowiązujących przepisach (wyrok Sądu Najwyższego z 19.06.2001r., II UKN 419/00 , OSNP Nr 5/2003, poz. 136).

Jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe, zdarzenie z 17 października 2017 roku jest wypadkiem przy pracy w rozumieniu ustawowym.

Przyczyną wypadku było chwilowe zaślabnięcie powoda (okoliczność bezsporna między stronami). Przy czym samym powodem zaślabnięcia nie była choroba samoistna powoda ani czynnik pochodzący z jego organizmu. Na podstawie

zeznań powoda oraz z powodu braku jakichkolwiek danych medycznych z zakresu kardiologii i neurologii nie sposób przyjąć, że wystąpiła kardiologiczna czy neurologiczna przyczyna zasląbnienia. Możliwą natomiast była sytuacja, że praca w wysokiej temperaturze bez możliwości odpowiednich przerw i rotacji między stanowiskami pracy była powodem zasląbnienia powoda. Nadto, do zdarzenia doszło nagle podczas wykonywania przez powoda czynności związanych ze świadczeniem pracy. Innymi słowy skoro nie wystąpiły żadne przyczyny samoistne (co wynika z opinii biegłych sądowych) to należy przyjąć, że przyczyną wypadku była przyczyna zewnętrzna.

Ustalając powyższe okoliczności Sąd w pełni podzielił wspólną opinię podstawową biegłych z zakresu kardiologii i neurologii, której wnioski zostały potwierdzone w opinii uzupełniającej. Obie wydane przez biegłych opinie są szczegółowe, przystępne i zrozumiałe dla osób nie dysponujących wiedzą medyczną, zaś wnioski sformułowane zostały jasno i czytelnie zgodnie z zakreśloną przez Sąd tezą dowodową.

Jednocześnie należy podkreślić, iż ustalenie, że zdarzenie z 17 października 2017 roku jest wypadkiem przy pracy nie przesądza ani o winie pracodawcy ani też o jej braku. Ocena w tym zakresie nie była przedmiotem rozpoznania przez Sąd w niniejszym postępowaniu.

Odnośnie temperatury występującej na stanowisku pracy powoda Sąd zwraca uwagę na powoływanie się przez pozwaną spółkę (...) na wyrwane z kontekstu zeznania świadka G. K., który owszem zeznał, iż „Wtedy na hali na pewno nie było 30^(o)C”, a następnie wskazał „ale nie wiem ile było w miejscu pracy powoda” – czego pozwana już nie powołała podważając wysoką temperaturę na miejscu pracy powoda. Jednocześnie świadkowie w tym G. K. zeznali, że na stanowisku pracy powoda przez cały rok był najcieplej na hali, że nie było tam klimatyzacji, a formy znajdujące się w pobliżu powoda miały temperaturę 70 stopni C. Oczywiście jest zatem, że w takich warunkach może dojść do omdlenia. Tym samym nie sposób uznać za słuszne zarzutów pozwanej (...) odnośnie braku rzetelności opinii wydanych przez biegłych z zakresu kardiologii i neurologii związanych z mającym występować brakiem uwzględnienia przez biegłych materiału dowodowego (zeznań świadków) przy ustalaniu przyczyny wypadku. Co więcej biegli z zakresu medycyny mieli przede wszystkim wskazać czy zaistniała jakakolwiek przyczyna samoistna zdarzenia, a tę zdecydowanie wykluczono. Z kolei brak jest jakichkolwiek podstaw do odmowy wiarygodności przesłuchaniu powoda co do temperatury panującej na miejscu zdarzenia 17 października 2017 roku. Jednocześnie Sąd wskazuje, że występowania wysokiej temperatura na stanowisku powoda w dniu zdarzenia nie należy automatycznie utożsamiać z tym, iż temperatura ta była niezgodna z jakimikolwiek normami prawnymi czy regulacjami wewnętrznymi obowiązującymi u pozwanej spółki (...). Jak ustalono bowiem w toku procesu, przyczyną zdarzenia nie było naruszenie przepisów BHP przez żadną ze stron.

Mając na uwadze powyższe rozważania faktyczne i prawne Sąd w pkt 1 sprostował protokół wypadkowy nr (...) sporządzony 3 listopada 2017 roku w ten sposób, że w pkt 7 protokołu stwierdza, iż wypadek, któremu uległ powód M. M. jest wypadkiem przy pracy, a pkt 2 oddalił powództwo przeciwko (...) Sp. z o.o. w Ż. z uwagi na brak legitymacji biernej.

Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd w pkt 3 wyroku odstąpił od obciążania powoda kosztami zastępstwa procesowego w sprawie przeciwko (...) sp. z o.o. Ż.. Sąd miał na uwadze, iż powód niereprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika mógł pozostawać w błędnym przekonaniu co do legitymacji biernej.

Z kolei na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005r. Sąd w pkt 4 nakazał pobranie od pozwanej (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Rybniku) kwotę 4070,96 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych (4040,96 zł łączna suma kosztów wydanych opinii oraz 30 zł opłata od pozwu).